

Українські народні казки - казки для дітей

Кривенька качечка

<table class="headertemplate"> <tr> <td class="header_backlink"></td> <td class="header_title">Кривенька качечка
 <i>автор невідомий</i></td> <td class="header_forelink"></td> </tr> </table> <table class="header_notes"> <tr> <td> Стаття в Вікіпедії </td> </tr> </table> Кривенька качечка

Жили собі дід і баба, а дітей у них не було. Усе горюють вони, а потім дід і говорить бабі:

- Підемо, баба, у ліс за грибами! Пішли. Збирає баба гриби, глядь - у кустик гніздечко, а в гніздечку сидить качечка. От і говорить баба діду:

- Погляди, дід, яка красива качечка!

Говорить дід:

- Візьмемо її додому, пускай у нас живе. Стали її брати, бачать - у неї ніжка переламана. Вони взяли її, принесли додому, зробили їй гніздечко, обклали його перинками, посадили в нього уточку, а самі знову за грибами пішли.

Повертаються, бачать - усі в них уже прибране, хліб напечений, борщ зварений. Вони до сусідів запитувати: - Хто це? Хто це? Ніхто нічого не знає.

На інший день пішли дід з бабою знову за грибами. Приходять додому, глядь - а в них і варенички зварені і веретенце з пряжею на віконці коштує. Вони знову в сусідів запитувати: - чи Не бачили кого?

- Бачили, - говорять, - якусь дівчину, воду з криниці несла. Така, - говорять, - красива, тільки трошки кривенька. От дід і баба думали-думали: "Хто б це міг бути?" - ніяк не придумають. А баба потім і говорить діду: - Знаєш що, дід? Зробимо так: скажемо, начебто ми йдемо за грибами, а самі сховаємося і підглядимо, хто це нам воду носить. Так вони і зробили.

Коштують за клунею і раптом бачать - виходить з їхньої хати дівчина з коромислом: така красуня, така красуня! Тільки що кривенька. Пішла вона до криниці, а дід з бабою в хату; глядь - немає в гніздечку качечки, тільки пір'я повно. Узяли вони тоді гніздечко і кинули в піч, там воно і згоріло.

А отут і дівчина з водою йде. Ввійшла в хату, побачила діда і бабу і відразу ж до гніздечка, а гніздечк-те і немає. Як заплаче вона тоді! Дід і баба до неї, утішають:

- Не плач, галочка! Будеш нам замість дочки. Будемо ми тебе любити і пестити, як свою рідну. А дівчина, говорить:

- Я століття б у вас жила, якщо б ви не спалили мого гніздечка так за мною не підглядали. А тепер, - говорить, - не хочу! Зробіть мені, дідусь, прялочку і веретенце, я від вас піду.

Плачуть дід і баба, просять її залишитися - не погоджується. От і зробив тоді їй дід прядку і веретенце. Села вона в дворі і пряде. Раптом летить зграйка каченят, побачили її і запекли:

<div class="роет"> Геть де наша діва,
 Геть де наша Єва,
 На метеному надворі
 Так на тесаному стовпі.
 Самопрядка шумить,
 Веретенце дзенькає.
 Скинемо їй по перинці,
 З нами нехай летить!

</div> А дівчина їм відмовляє: Не хочу я з вами:

<div class="роет"> Як ходила по лужку,
 Поламала ніжку,
 Ви мене залишили,
 Далі собі рушили!

</div> Скинули вони їй по перинці, а самі полетіли далі. От летить друга зграйка. Ці теж запекли:

<div class="роет"> Геть де наша діва,
 Геть де наша Єва,
 На метеному надворі
 Так на тесаном стовпі.
 Самопрядка шумить,
 Веретенце дзенькає.
 Скинемо їй по

перинці,
 З нами нехай летить!

</div> Дивчина і їм теж відмовила, і вони полетіли, скинувши їй по перинці. А отут летить і третя зграйка, побачили дивчину і враз запекли:

<div class="роет"> Геть де наша діва,
 Геть де наша Єва,
 На метеному надворі
 Так на тесаном стовпі.
 Самопрядка шумить,
 Веретенце дзенькає.
 Скинемо їй по перинці,
 З нами нехай летить!

</div> Скинули вони їй по перинці; обложилася дивчина перинками, зробилася качечкою і полетіла разом зі зграйкою. А дід з бабою знову залишилися одні.

От вам і казочка і бубликів вязочка.